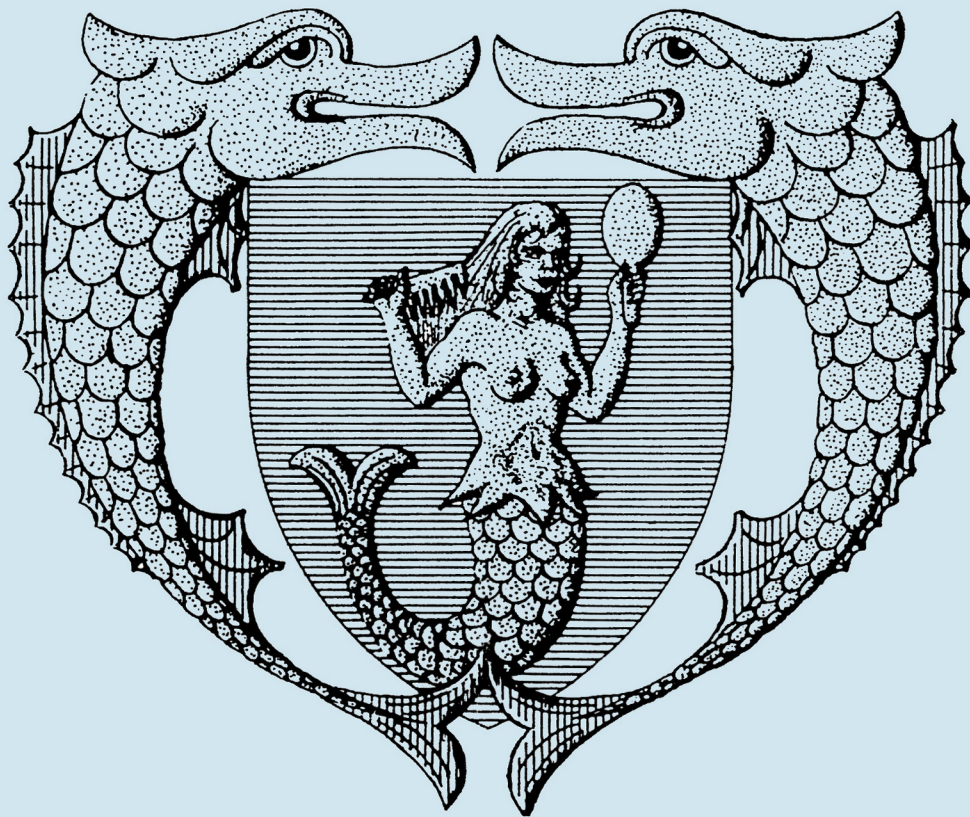

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's Familiekontaktblad

driemaandelijks tijdschrift
voor familiekunde

Postkantoor :
LEDEBERG 1

v.u.
Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9218 Ledeborg Gent

MEERMINNEKES DIGITAAL

In de loop van de voorbije twee à drie decennia moest ik regelmatig negatief antwoorden op de vraag van stamgenoten of de volledige reeks *Meerminnekes* nog voorradig was? Om toch aan hun wens te voldoen, zat er niets anders op dan maar de 32 nummers, die samen om en bij de 600 bladzijden omvatten, te fotocopiëren... Dat hoeft nu dus niet meer. De *Meerminnekes* staan online ! Wie had dat ooit gedacht ? Het is immers inmiddels een kwarteeuw geleden dat het familieblad van die naam na 8 jaargangen ophield te bestaan. Het *Van Meirhaeghe Familiecontactblad* stamt nog uit het predigitale tijdperk en is dus, alleen al qua vorm, een charmante relik uit de oertijd van de stencilmachine. En dat is eraan te zien : de leesbaarheid was niet altijd optimaal. Lucien Van Meirhaeghe (De Pinte) heeft die in de mate van het mogelijke verbeterd en alles ingescand, zodat de *Meerminnekes* nu *online* kunnen gelezen worden.

Van in mijn collegetijd en tot lang daarna heb ik blaadjes en tijdschriftjes van allerlei slag, die ik meestal ook zelf volschreef, uitgegeven. Schrijven en publiceren waren mijn *lang leven* en het was dan ook te voorzien dat ik de resultaten van ons genealogisch zoekwerk op de een of andere manier met lezers zou delen. Najaar 1976 klommen we immers in onze stamboom, vader Jan en ikzelf, en daarmee ging een droom uit mijn kindertijd in vervulling. De daarop volgende vijf jaar verzamelden we genoeg materiaal om daarmee een periodiek verschijnend familieblad te vullen. In afwachting van de publicatie van de *Genealogie Van Meirhaeghe*, begonnen we met de uitgave van het driemaandelijks familietijdschrift 't *Meerminneke*, waarvan tussen 1981 en 1988 in totaal 32 nummers verschenen. Het werd een familietijdschrift dat niet enkel gevuld werd met familienieuwsjes, maar dat uitpakte met een reeks artikels die de enge grenzen van de stambomerij overschreden en door professionele historici om hun kwaliteit geprezen werden. Met zo'n 150 abonnees mocht 't *Meerminneke* een succes genoemd worden.

Nadat we gedurende twee jaar de uitgave hadden uitbesteed, kocht vader Jan een tweedehands stencilmachine die *upstairs* op mijn werkkamer werd geïnstalleerd. Ik had uiteraard ervaring met het typen en het afdrucken van stencils, maar dat nam niet weg dat dit een omslachtige onderneming was waarbij heel wat fout kon gaan. De zaterdagen waarop ik de *Meerminnekes*

stencilde zijn hier thuis nog altijd legendarisch. Van 's morgens in de vroege ratelde de machine – *RRRRR-TSJIK, RRRRR-TSJIK* - die in heel het huis hoorbaar was. Daar bovenuit klonken regelmatig mijn vloekkanonnades, wanneer er weer eens papier in de molen bleef steken of een stencil scheurde of het inkt patroon halverwege

leegliep of de verso-tekst ondersteboven op de rectozijde bleek te staan... Wanneer de bedrukte bladzijden opgedroogd waren, werd de livingtafel ontruimd om er de 12 stapeltjes papier – 10 met de tekst en 2 met de titelpagina en de rugzijde - uit te stallen. Vrouw en kinderen werden ingeschakeld om, achter elkaar in een kring rond de tafel aan lopend, blad voor blad te verzamelen tot één nummer. Daarna volgde het nieten. Uit bruin inpakpapier werden bandjes geknipt die omheen de in de lengte doormidden geplooid boekjes werden gewikkeld en dichtgeplakt. Op deze wikkels werden de adressen geschreven. Nadat de postzegels waren gekleefd, werd alles in een grote doos naar het dichtstbij zijnde postkantoor gevoerd. Zoals je ziet : een ronduit ambachtelijke onderneming waar heel mijn gezin bij betrokken was. Heerlijke tijd !

En dan was het plots *over ende voorby, aemen ende uyt...* Het lentenummer van de jaargang 1989 is er nooit meer gekomen. Niet dat er geen inspiratie of leesvoer meer was, maar ik wou onze complete genealogie niet leegplunderen om er een tijdschrift mee te vullen. Bovendien verplaatsten mijn interesses zich drastisch en werd de stambomerij voor tien jaar *on hold* gezet. Maar nu zijn onze *Meerminnekes*, via de teletijdsmachine en het engagement van Lucien Van Meirhaeghe, naar de 21ste eeuw gecatatulteerd. Waarvoor mijn grote appreciatie en dank !

Stambewaarder Herman Meirhaeghe,
Gent, najaar 2014

